

Сѣкогаши щомъ прескочахъ прага на вартата да влѣзтахъ въ къщи, коконата ми Драгша ме посрѣцаше съ: „къпи ли таквогъ ... онаквогъ...“ а азъ като сѣ пострѣвахъ глѣхъ или отговоряхъ „нема пары“ т.зи часъ ѿ земваха братиата ѿ като лѣда хващаше да вика, като ме съвременно нацапваше съ сѣкакви безчестны дѣмы, до като най сетнѣ сѣ принѣдихъ да спѣхъ по гостопрѣмници тѣ (ханицата) за да не сѣвшахъ глѣжкитѣ ѿ, но и тѣи негълѣзохъ на глава.

Една сѣтрина глѣдамъ едно момченце близо 7 - 8 годишно вѣтна вратата на одаята въ която вѣхъ си посѣднахъ и ми каза: „кашаца Дойно да додиши до дома че те вика киръ“. Смагаша! послѣ дѣаго мѣлчаніе мѣ отговорихъ цѣхъ дода

Подиръ половинъ часъ нахлѣхъ си пантохитѣ и трѣгнахъ, като размыслихъ за какво ли ще вѣде виканіето на моата-киръ—?

Приближихъ до пѣтната врата и чѣвамъ плачове, виканіа, които ме накараха да възлѣза по скоро да видѣа, да не вѣде отъ многото оплачина плачь и е ѿ припаднало? Не! четирма петмина мѣже нейны роднини, които тѣа повика да имъ сѣа оплакка, щомъ ме видѣахъ сички скочиа на крака като че искаха да ме разкъсатъ и единъ презъ дрѣгѣй ми вика: ще ѿ направиши господине каквото ти иска, защото тѣка моата е таквагъ. ѿ отговарѣхъ мы който на сѣко тѣхно виканіе вѣше: чѣхъ...нема пары, чѣхъ... пары нема. Толкѣва разгѣдоса господиновцы тѣ, моа-